

BYLO NÁM NĚKDY LÍP...

Č A S O P I S (N E J E N) M L Á D E Ž E C B L E T O V I C E

7 / podzim 2005

MOJE DOJMY ZE ŠVÉDSKA

PHILIP YANCEY NA KONFERENCI PŘIHOŘIVÁ

TOTAM VE SVĚTĚ NEVIDOMÝCH

A DALŠÍ...

Editorial

In tento podzimní čas vychází další číslo časopisku Bylo nám někdy líp... Jak asi tušíte, jde opět o dvojčíslo s neotřelým názvem „podzim“. Od příštího čísla zavádíme v systému tvorby časopisu malou změnu. Každé další číslo bude mít svého „vedoucího vydání“, který bude mít dané číslo na starosti, bude zajišťovat a zadávat články a vyřizovat další činnosti s tím spojené. A po něm si následující vydání vezme na starost zase někdo jiný. Tímto krokem chceme, aby se více lidí mohlo podílet na vytváření a formování podoby a obsahu časopisu. Této role pro příští číslo se ujala Martina „Máca“ Sedliská. Pokud někoho láká vzít si na starost některé z dalších čísel v roce 2006, tak Vám je pole působnosti v časopisu Bylo nám někdy líp... plně otevřeno© Rádi bychom také v časopisu uveřejňovali i příspěvky od ostatních lidí ze sboru, nejen od mládežníků - časopis tu je pro všechny.

-Tom-

Duchovní život maminky

Zkušenosti...

Ráda bych se s vámi podělila o to, co se mi honí hlavou. Jednak to, že jsem s vámi na mládeži moc ráda, i když cítím, že jako maminka už žiji v trochu jiném světě než studenti nebo ti, kteří chodí do práce. A pak – hodně si teď uvědomuji něco, co jsem dřív neviděla a teď to vidím a byla bych ráda, kdybych to bývala věděla dřív. (To je teda věta :-)

Zajímá vás, o čem je duchovní život maminky? O cvičení se v trpělivosti (s roztomilým děťátkem, které nechce poslouchat), o snaze šířit evangelium mezi maminkami (které nemají zájem), o citlivosti na Boží hlas (který vám třeba v obchodě radí, co koupit a co ne)... A taky o tom, že když vstanete dřív, abyste mohli strávit klidnou chvíli

s Pánem Ježíšem, tak si můžete být skoro jistí, že během několika málo minut bude vzhůru i to malé stvoření, které spinkalo v postýlce, a nenechá vás jen tak. A když spolu s drahou polovičkou končíte den při modlitbě, už nevíte, co se ten druhý modlí, protože únava byla nepřekonatelná.

Teď ale vidím, že než přišly tyto věci, dával mi Pán Bůh čas, kdy jsem mohla udělat hodně pro to, abych upevnila svůj vztah s Ním. Vstát k rannímu ztišení nebylo tak zoufale těžké, mohla jsem víc studovat Bibli, jezdit na různé akce s biblickým vyučováním, mohla jsem nasávat, měnit se a přibližovat se k Bohu. Teď přišel čas, kdy se ukáže, jak pevné mám kořeny. To nemá být výmluva,

že bych teď neměla usilovat o růst, ani to neznamená, že vdát se (oženit) a mít děti = vzdalovat se od Boha. To ne! Ale připadá mi, že můj současný vztah s Pánem Bohem i duchovní růst má základ v tom, jak jsem žila před tím. Nevím, jestli je moje vysvětlování srozumitelné. Prostě vás chci povzbudit. Udělejte všechno, co můžete pro

to, abyste byli Bohu blízko, znali Ho a rostli do Jeho podoby, protože možná jednou přijde čas, kdy budete žít z toho, co jste získali a pokud toho bude málo, snadno můžete ztratit i to. A na druhou stranu – Pán Bůh je věrný. On neopouští, ani když přijde těžký čas.

-Anička (Čenzova)-

Moje dojmy ze Švédska

Na přelomu září a října jsem měla možnost s pěveckým sborem Effatha navštívit Švédsko.

Celý zájezd zorganizoval kazatel Roman Toušek. Před nějakým časem ve Švédsku studoval, takže díky jeho kontaktům s tamními kazateli jsme získali pozvání do jejich sborů, konkrétně do Stockholmu, Åtvidaberg, Linköpingu, Vrigstadu, Tranås a Åsenhöga.

Musím říct, že všude se nám dostalo velice milého přivítání. Vychnutávali jsme si plnými doušky jejich pohostinnost ve sboru i v rodinách a i švédskou kuchyni s typicky švédskými stoly. Přitom jsme učinili jeden důležitý závěr. Švédi mají zřejmě menší

žaludky, protože ze začátku jsme připravené jídlo velmi rychle zblajzli do posledního zbytku, takže se nedostalo na všechny. (Během zájezdu jsme se tedy naučili mít ohled na druhé.) Uvítali jsme také jejich ochotu připravovat nám po dobu, co jsme nezpívali, program, ať už se jednalo o ztišení nad Božím slovem s tamním kazatelem, nebo o exkurze a výlety po zajímavých místech v okolí.

Teprve až po příjezdu mi došlo, že celý zájezd pro mě nebude až taková pohoda a rekreace. Brzy se ukázalo, že se budu muset snažit se Švédy komunikovat. Vždy jsem s povděkem uvítala, když jsem se s nimi nepo-

Zpěvačky

tkala tváří v tvář, když si k mému stolu žádný nepřisedl nebo aspoň když mě podpořil někdo komunikativnější a lépe mluvící anglicky než já. Vždycky to ale tak "šťastně" nedopadlo a párkrát jsem chtě nechtě rozhovorům musela jít vstříc. A někdy to vyšlo, někdy ne, z čehož zákonitě vzniklo několik trapasů. Tak například. Oslovila mě zcela nenadále jedna švédská sestra a ptala se mě, jak se máme a co všechno už jsme ve Švédsku podnikali. Snažila jsem se jí odpovídat, ale únava a nedostatek slovíček byla nepříjemně velká. Přifařil se k nám jeden 19-tiletý effaťák, který brzy pochopil, že rozhovor drhne a víceméně to celé zachránil. Potom ke mně přišel a velmi decentně se mě zeptal: "Prosím tě, co studuješ za školu, že ti ta angličtina nějak úplně nejde?" Ale celkově musím podotknout, že většina rozhovorů byla pro mě obohacením a povzbuzením. Špatná angličtina nebyla překážkou zájmu a přijetí ze strany hostitelů, a to bylo opravdu úžasné.

Velmi milé překvapení mi Pán Bůh připravil v Ätvidaberg, vesnička cca 200 km na jihozápad od Stockholmu. Dojeli jsme do tamního sboru jménem Johanneskyrkan v pondělí večer. Protože nás bylo kolem pětáctyřiceti a tento sbor patřil k těm menším, nemohli jsme všichni spát v rodinách. Takže jsem nakonec byla ráda, že budu moct spát v modlitebně, sice na karimatce, ale každopádně v klidu, bez práce s navazováním kontaktů s dalšími lidmi. Nicméně na konci rozdělování effaťáků do konkrétních rodin se ukázalo, že zůstala jedna nezařazená dívka (trošku neprůbojná), a aby

nešla do rodiny sama, bylo potřeba, aby se někdo z těch, kdo chtěli spát v modlitebně, přihlásil a šel s ní. Nikdo se nehlásil. Pořád nikdo, pořád napětí, pořád ticho a nikdo nic. Tak jsem se nakonec přihlásila já a stalo se tedy to, co jsem chtěla nejím. Ale po úvodním seznámení jsem toho ani na okamžik nezalitovala, protože to byly jedny z nejlepších chvil, které jsem ve Švédsku strávila. Našimi hostiteli byli velmi milí manželé ve středním věku. Zas tak dobře anglicky neuměli a navíc byli ze začátku nervóznější než my, takže aspoň já jsem získala trochu víc jistoty. Nakonec jsme si padli do oka a strávili jsme s nimi dva pěkné večery a dvě úžasné noci, kdy jsem se mohla aspoň jednou za celé turné vyspat na posteli v krásném útulném pokojíčku.

Na základě této zkušenosti jsem si uvědomila, jak je někdy moc dobré být připraven a dokázat rozhodovat se jako jednotlivec, fungovat sám za sebe a být sám sebou. Kdybych byla součástí nějaké semknuté skupiny, určitě by mě nenapadlo jít a přihlásit se. Tento přístup se mi osvědčil třeba i na trajektu cestou ze Švédska do Německa. Protože jsme pluli v noci, většina z nás byla unavená, takže si někde našli místočko a uložili se ke spánku. Bylo by velmi jednoduché usadit se tam taky, ale protože moje touha být na palubě byla větší než držet se party, mohla jsem si vychutnat jedinečný zážitek plavby po moři pod hvězdami, kdy jsem si intenzivněji než kdekoli jinde uvědomovala Boží blízkost a velikost.

Co závěrem. Pán Bůh nám nechal

zažít hodně příjemného a poznat spoustu nového. Alespoň náznakem jsme poznali zemi, která je kolébkou nám důvěrně známých značek, jako je například IKEA, VOLVO, SAAB a GRIPPEN. Zcela přirozeně mě zahřeje u srdce, když se mohu pochlubit svému manželovi, že vím o slavném hokejovém klubu v Jönköpingu (kde jsme letos 10. listopadu prohráli na Karjala Cupu se Švédy 3:6), že po novém mostě spojující dánskou Kodaň se švédským Malmö jsem jela, že jsem procházela stockholmskou radnicí, kde se měla za pár dní udělovat další z Nobelových cen nebo že jsem pocítila respekt z divokých vln na pobřeží velkého jezera Vättern.

Na druhou stranu - chyběli mi tam opravdoví přátelé. Ne vždycky jsme kolem sebe šířili lásku. Pohádala jsem

se s jednou kamarádkou a musela to řešit.

O to víc mě vždycky fascinuje, že přese všechno s námi Pán Bůh počítá a používá si nás. Stojí za námi a my si toho opravdu vážíme. Neklade rozdíly mezi hudebními styly, touží jen po upřímnosti, se kterou k němu přistupujeme a přiznává se k ní. To je naše zkušenost. Nedělá ani rozdíly mezi církvemi u nás a ve Švédsku. Je tentýž v každém z nás, ale i v církvi jako celku. To mi zase o něco víc mohlo skrze několik dní strávených mezi švédskou církví doklappnout. A tak získala kousíček mého srdce...

www.effatha.cz

Děkuji mému manželovi, který mi poradil, jak mám psát, aby se to dalo číst.

-Šárka P.-

Létáme

Basové

Testování křesel

Náš pošvédštěný dirigent

Švédská idylka

Houba... nasávání jinak

První Houba letošního školního roku se konala 11. a 12. listopadu v Pardubicích. Nevím, jak se to přihodilo, ale z naší mládeže jel jen maličký vzorek – já, Lucka J., Efička, Ráďa Kš. a Alča K. Tématem Houby byly Sekty a světová náboženství. Téma to rozhodně nebylo jednoduché a snadno uchopitelné. Vyučování se ujali odborníci na danou oblast – Petr Kučera (zvaný Zababa) a Pavel Hošek. Pavel Hošek se věnoval světovým náboženstvím, různým pohledům a přístupům k nim. Zhltil své posluchače spoustou zajímavých podnětů a otevřel mnoho

závažných otázek. Na každém z nás pak bylo najít si odpovědi. Petr Kučera uváděl znaky, podle kterých se pozná sekta. Vytahoval je z příběhu, který se skutečně stal, a tak jsme mu všichni napjatě viseli na rtech a čekali, jak to s aktéry příběhu dopadne. Naštěstí příběh měl happyend. Dále upozorňoval na rozdíly mezi církví a sektou a varoval, že není těžké dostat se za hranice zdravého církevního společenství a sklouznout k sektářství. Oba byli výteční řečníci a vyučování aspoň pro mě bylo zajímavé.

-Máca-

Záhada v Blearwich aneb jak bylo na English Weekendu

Abych pravdu řekla, vše se odehrálo za dávných časů a jisté okolnosti mohou být zkreslené. Ale pokusím se Vám říct jak to bylo...

Všechno to začalo, když se jedna skupinka neohrožených křesťanů rozhodla vyrazit o víkend 4.-6. 11.2005 na chatu v Pusté Rybné. To ale netušili, co je čeká! Po bujarém přivítání všech účastníků na nádraží

v Letovicích (technická poznámka: účastníci – Američani, členové místní mládeže a někteří účastníci English campu). Všichni nastoupili do vlaku a jeli, jeli a jeli, byla to dlouhá cesta plná útrap, ale nakonec dojeli. Poté co jsme se ubytovali, najedli a hlavně proběhlo nanošení dřeva, následoval program. Nate ke svému výkladu pustil film. Nebylo by to až tak zvláštní, kdyby ten film neutnul v polovině, kdy se rozhodovalo mezi životem a smrtí.

Po programu se všichni odebrali ke své zábavě a kolem 23 hod začala chata utíchat. Jen pár vytrvalců

všech představení (určitě si dovedete představit jaká to byla sranda) byl oběd. Potom všichni plní očekávání vyrazili do lesa... vyřeší záhadu? Nevýřešili!

Den byl završen dalším dramatickým filmem, večerí, zábavnou hrou a vlastní zábavou. (přesto, že nebylo zakázáno bdít až do rána, po 24 hod chata zase utichla... a dnes nepřišel!)

Ráno následovalo pokračování Nateova programu. Podívejte se na film *Most* a uvidíte, jak jsem se asi cítil. Po obědě následovala nemilá část – loučení a návrat domů. A záhada nebyla stále vyřešena.

-Lenka Sk.-

v Letovicích a Svitavách další nadšené křesťany.

Po pár hodinách přijíždíme do Prahy, kde se vydáváme do metra trasy C s následným přestupem na tramvaj č. 22. Přicházíme nečekaně velmi načas k Sportovní hale Slavie, kde si každý vyzvedává svoji osobní obálku s podrobnostmi konference i s visačkou.

Sotva usedáme v basketbalové hale na lavičky vystoupí Daniel Fajfr s organizačními informacemi a posléze nastoupí chválcí skupina, která hraje a zpívá nejen od srdce ale i od plic.

Začíná se krátkým představením Philipa Yanceyho i jeho manželkou Janet, která nám mimo jiné prozradila, že jsou spolu již 35 let. Philip pracuje

doma, kde zírá na obrazovku pohybujících elektronů svého PC, je to prý nuda, protože nepracuje v kolektivu. Při psaní nemyslí na čtenáře, ale píše vlastní boje, kterými se prokousává. Hraje také na svoje piano, z kterého podle hraní již při příchodu domů pozná Janet jeho okamžitou náladu, kterou podle potřeby vylepší moučnickem. Žijí v Coloradu, které je prý stejně pěkné město jako Praha.

První přednáška na téma „Zklamán Bohem“. Kniha obsahuje tři otázky, které by měli křesťané řešit a to: Bůh je ticho (mlčí), skrytý a neférový. Philip se setkal s negativní reakcí na tento titul, protože někteří lidé

čekají povznášející křesťanské knihy na téma „Šťastný život“. Přednáška byla rozdělena také na body a to na tři stadia křesťana 1. Dětské stádium – které selhává na soustředění na detailech (zákonictví) a evangelium prosperity (zaručené štěstí). Jenže evangelium není záruka štěstí! Dětská víra potřebuje napomínání (to nedělej), tak jak napomíná Pavel v listu Korintským. 2. Stadium dospělé víry – která zodpovědně nakládá se svobodou (ne

že musím, ale chci). Dospělá víra má jiné napomínání než dětská (podívej se na Boha co pro tebe udělal, nemáš chuť se změnit?). Tento styl napomínání je v Pavlových listech do Efezu a Filipským. Dospělá víra zápasí (Jáko zápasí s Bohem), má pochybnosti (Tomáš), přímá těžkosti víry a okamžiky zklamání. Bůh nám chce pomáhat v každém okamžiku. Philip ukazuje na velikost krále Davida v otevřenosti (Ž 51 – David otevřeně ukazuje svoji slabost). 3. Rodičovské období – život není jen o mně, ale o další generaci, rozdávat druhým. Philip má naději, že se všichni staneme rodiči.

Po krátké obědové přestávce, kterou každý pojal jinak, někdo jídlem z domova, jiný návštěvou obchodního

centra, začala druhá přednáška na téma „Proč se obtěžovat církví?“. Teďka jsem chtěl napsat o čem to bylo, ale nakonec jsem se rozhodl odkázat čtenáře BNBL k přímému zdroji na internetové stránky <http://cb.cz/prihoriva>, kde jsou všechny přednášky nahrány v mp3 souborech. Tímto také doporučuji předčíst si minimálně tři knihy Filipa, které byly jemně prezentovány na konferenci (Zklamán Bohem, Proč se obtěžovat s církví?, Nekončící milost). Já se na ně určitě chystám a začtu se.

Pominu-li všechen organizovaný program, zůstává mi sdělit pár informací o našem hlavním městě Praha. Prahu jsme zhlédli jak v noci tak i za odpoledního slunce a musím uznat, že Colorado je fakt pěkný velkoměsto ☺

-Ruda-

Totam ve světě nevidomých

Rozkurážněná Šípková Růža klackovitě vráží na scénu...scéna, při které se většina diváků popadá smíchy za břicho a tečou jim slzy, jelikož v Rudově podání je Růža neodolatelná:) Dalo by se říci, že tato scéna je hřebem celé pohádky a možná i celého divadelního představení. Tentokrát je... ticho! Ruda nevycválaně běhá po jevišti, ale nikdo se nesměje. Teprve až vypravěč celou scénu popíše, diváci reagují smíchem.

Předešlé řádky přibližují rozdíl mezi představením hraným pro běžné publikum nebo pro publikum nevidomých. Ale asi bych to měla vzít více popořadě a vysvětlit, jak se Totam k této zkušenosti vůbec dostal. To bylo

tak. Na letovickém Festivalu 3+1, se na nás, ještě celé rozjařené z povedeného představení, obrátila paní z občanského sdružení Vodící pes, které se podle názvu zabývá výcvikem vodících psů pro nevidomé. Koncem září budou mít víkendové setkání tady v Letovicích se svými klienty, jejich psy a rodinami, které se starají o štěňátka, než dorostou do věku vhodného pro výcvik. (Až na místě jsme se dozvěděli, že je to úplně první setkání svého druhu.) A jestli bychom jim toto setkání nezpestřili svým vystoupením. Neměli jsme moc jasnou představu, jak to má vypadat. Paní na naši otázku odpověděla: „Však vy to zvládnete okecat“. S odvahou nám vlastní jsme nabídku

přijali. Byl to pěkný vzkaz od Pána Boha, že naší službě žehná a ukazuje nám na totamovské cestě další cíl.

Zkouška proběhla ve stylu sice drsných leč pravdivých poznámek... „kostýmy nemusí být kompletní, oni to neuvidí. Psi nás uvidí, ale černobíle.“ Ale o to víc jsme si byli vědomi důležitosti práce s hlasem, zvuků, slov. Že ty pohádky opravdu musíme „okecat“. Připomínali jsme si řádnou artikulaci, pomalou mluvu a podobně.

Ale skutečnost byla stejně překvapivá. Když do sálu, kde jsme vystupovali, začali přicházet první návštěvníci se svými čtyřnohými průvodci – nádhernými labradory, vlčáky a možná i dalšími plemeny – bylo to zvláštní... aspoň pro mě. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že oni nás opravdu neuvidí! Ale byli milí a těšili se na divadlo. Třetinu publika tedy tvořili nevidomí, druhou jejich psi a zbytek vidoucí asistenti. A tak jsme začali.

Při představeních improvizujeme dost často, ale tentokrát to byla improvizace ve velkém stylu. Myslím, že až na tom jevišti jsme plně pochopili, že zvuk je základem tohoto představení. Že musíme pořádně dupat jako trpaslíci, chodit mezi lidmi a podobně. Publikum reagovalo jinak, než jsme byli doposud zvyklí. Nejdůležitější bylo vyjádřit vtipnost scény slovně. Bylo znát, že oni se soustředí na naše slova a smějí se, když mluvíme vtipně. Takže jsme dodávali do scén komentáře, které tam nepatří, ale přibližují,

co se děje na jevišti a dialogy umně rozvíjeli.

Taky nás ze začátku vyvádělo z míry neukázněné psí publikum. Naše kostýmy jej asi příliš nenadchly:-). Třeba když vešla na scénu Lucka v princeznovských šatech – pravém divadelním kostýmu, který je naší pýchou – psi začali zuřivě štěkat. Celkově představení podbarvoval v některých chvílích štěkot nebo aspoň vrčení, oklepávání se a zvonění postrojů, řapkání, mlaskání, chrápání...

I přesto, že někteří z nás si pod tíhou těchto podmínek představení neužili jako obvykle, sklidili jsme velký úspěch a potlesk. Po divadle jsme ještě byli pozvaní na opékání párků k ohni, kde jsme mohli s jednotlivými lidmi mluvit.

Já osobně vnímám toto představení jako zvláštní, zajímavou zkušenost. Měli jsme možnost setkat se s lidmi, kteří se museli vyrovnat a přizpůsobit život tomu, že nevidí. Ale přitom žijí stejně jak my. Mají stejné starosti a radosti. Musela jsem je obdivovat.

-Máca-

O parukách, Vsetíně a stojatých vodách

Jedním z našich dlouho plánovaných totamovských výjezdů byla divadelně-turistická návštěva vsetínské mládeže. „Dlouho plánovaný“ znamená, že jsme už někdy od dubna hledali den, kdy má v diáři volno Totam i Vsetín. Že to bylo hledání náročné dokazuje fakt, že jsme do vlaku jedoucího směrem Vsetín nasedli až 28. října :o) Jen tak pro upřesnění, šlo o vystoupení s naší (už tak trochu notoricky známou) silvestrovskou hrou „Ideální církev“.

No... nebyli bychom to ani my totamáci, kdyby v čase těsně před termínem vystoupení šlo všechno v pohodě, klidu a míru. A proto jsme v čase těsně před termínem vystoupení zjistili, že se nám ztratily dvě paruky, které do Ideální církve nutně potřebujeme. Nutně znamená, že to bez nich prostě nejde. Kdo jste hru viděli, určitě chápete.

A tak jsme den před odjezdem (jak vidíte, adrenalinovým zážitkům se

nebráníme :o)) rozjeli pátrací akci „po stopách paruk“. Ona to totiž byla tak trochu záhada. Paruky byly nějaký čas uskladněné ve Křtinách. Ze Křtin je však „někdo“ vyzvedl, aby je dal zpět do totamskladu kostýmů. Ovšem...paruky do skladu nedocestovaly. Musely zůstat někde na půli cesty. Nikdo netuší kde... a co hůř... nikdo netuší ani to, kdože vlastně ty paruky ze

Křtin vyzvedl. Tady vidíte, že i křesťanských kruzích by Agáta Christie mohla najít námět pro jednu ze svých napínavých detektivek! :o) Nebudu to dál okecávat – pátrací akce nebyla úspěšná, paruky fakt zmizely. Museli jsme použít jinou, provizorní paruku a jednu ruskou beranici z Mrazice. Pravda, jsme sice totální amatéři, ale co je moc, to je příliš. Měla jsem z toho dost

těžkou hlavu a teprve po ujištění Vsetíňáků, že hra byla s beranicí mnohem vtípnější než s původní parukou, se mi ulevilo.

Všimla jsem si, že moje pojednání o vystoupeních Totamu se vyznačují tím, že rozmazávají všechno možný, ale o vystoupení samotném obvykle padne pár strohých vět. Ani toto pojednání nebude jiné. Tudiž po obšírném líčení soužení s parukama napíšu asi tolik, že představení se Vsetíňákům (prý) líbilo. A nám se zase líbilo ve Vsetíně. V pátek večer jsme hráli divadlo a v sobotu pro nás byl naplánovaný celodenní výlet po jakémsi vsetínském hřebeni, jehož jméno jsem zapomněla. Byla to famózní túra podzimními lesy, neustále do kopce a pak zase z kopce, kde se odehrála spousta zajímavých a přátelských hovorů. Znovu jsem si tam uvědomila, jak je pro nás důležité, abychom se neuzavírali do ghetta naší mládeže, ale snažili se sprátelit i s jinými mladými křesťanama. Mimo jiné je to osvěžující a povzbuzující... Člověk tam například může zjistit, že prob-

lémy, který v naší mládeži řešíme a je nám z nich smutno, jinde mají taky. Nebo mají jiný, mnohdy i horší problémy. Najednou nám může dojít, kolik jsme v té či oné oblasti v mládeži dostali požehnání, které jsme si ani neuvědomovali! Myslím, že my Letovičáci trochu hřešíme na to, že je nás v mládeži poměrně hodně. Vystačíme si, nemáme takovou potřebu přátelit se i jinde. Ale já mám pocit, že nesnažit se podívat i za brány našeho W-clubu pro nás znamená ochuzovat se o hodně. O povzbuzení, o inspiraci, o nová přátelství... i o požehnání. Snaha spolupracovat s ostatními společenstvími je jedna z věcí, kde bychom – podle mého názoru – mohli my Letovičtí trochu zabrat. Myslím si, že tolik nutná otevřenost mládeží neznamená jen zvát mladé lidi ze světa a vítat je mezi sebou. Znamená to taky otevírat se jiným mládežím, přátelit se, a poznat tak jejich způsoby práce, předat si svoje zkušenosti, sdílet se o tom, co v mládeži prožíváme, spolupracovat... Nebýt jako stojatá voda v rybníce s vysokými břehy.

P.S.: Prosím vás, kdybyste někdo narazil na stopu výše zmíněných ztracených paruk, ozvěte se mi!

-Čiwa-

Výšlap do Vlkova - druhý ročník

Jednoho krásného podzimního odpoledne jsme se vydali do Vlkova. Ruda a já jsme dojeli na kole do Letovic. Kola jsme nechali u Toma a společně jsme vyrazili na nádraží. Tam už čekala Evča. Vyrazili jsme. Cesta byla pěkná, svítilo sluníčko a dozrávaly švestky a hrušky, který chutnaly obzvláště mně. Za Letovicema jsme vylezli na jeden kopec, ze kterého nám Tom poskytl výklad o krajině. Po chvíli jsme dorazili na jedno krásné místo, odkud je vidět na přehradu. Tady nás dostihla Čiwwa, která měla být už na nádraží, ale jaksi to nestihla. Na tomto místě jsme si sedli a povídali jsme. Ruda vytáhl čokoládu o gramáži 200g, která nám moc chutnala (přiznávám, zboldli jsme to hlavně Čiwwa a já). Dál už cesta šla z kopce. Brzo jsme dorazili do Vlkova. Lucka nás pozvala domů a nabídla nám buchty a čaj. Prohlíželi jsme fotky a hráli si s Ajuškou (fenka naháček). V nestřežený okamžik Ajuška podnikla dva úspěšné nájezdy na buchty. Když

jsem prohlídl fotky, vrhla se Lucka na úpravu našich pokrývek hlavy, například Evči byla zastřížena afina, Rudovi vytvořen slušivý ohon. Kde se vzala, tu se vzala, objevila se i Máca. A tak jsme vyrazili ještě s Verčou (sestra Čiwwy) na hřiště, kde jsme si zahráli kapesníček s extrémně malým poloměrem kruhu a taky zaplitanou, která nám docela šla. Nakonec jsme udělali oheň a opíkali párky. U ohně se dobře povídalo. Postupně se úplně setmělo a náš výšlap se chýlil k závěru. Vyrazili jsme zpět na nádraží doprovázeni Čiwwou a já měl velkou chuť na kofolu. Vlak byl v Letovicích než bys řekl České dráhy a nás už čekala jen cesta do Boskovic. V tu chvíli to pro mě nebyla moc lákavá představa. Byl jsem docela unavený. Na druhou stranu jsme byli dva a to se hned líp šlape. Celkově zhodnoceno - byla to good akce a sem rád, že sem tam byl©

-Jofny-

Rozhovor s... *Kryštofem Novákem*

I tentokrát pokračujeme v oblíbené rubrice Rozhovor s... Jak asi tušíte, dnes to není nikdo z letovické mládeže, ale přesto jej poslední dobou občas na pátečních setkáních mládeže můžete potkat. Kryštofovi je 24 let a je ze sboru Bratrské jednoty baptistů z nedalekého Blanska, který vznikl jako samostatný sbor asi před dvěma lety ze stanice BJB Brno.

Minulý pátek jsme se potkali v Brně na akci “Víc jako on”, jaké jsou z toho tvoje dojmy?

Na “Víc jako On” se mi prostě líbilo... profi-chvály, přednáška Michala Maliny o uctívání v každodenním životě (v práci, v hospodě – tam všude můžeme uctívat Krista) byla motivující.

Jak ses vlastně dozvěděl o tom, že v Letovicích existuje nějaká “mládež” a kdy ses zde byl poprvé podívat?

O mládeži jsem se poprvé dozvěděl od Heleny Adamové, jedné zaměstnankyně Charity. Ale teprve až sem na Namaxu v roce 2004 poznal Lukeho a Zuzku P., tak jsem se rozhodl vaši mládež poprvé navštívit s kamarádem Jirkou.

Jakým dojmem to na tebe tenkrát působilo, či co tě tam nějak zaujalo?

První věc, nad kterou jsem přemýšlel byla, jak to, že je vás tam tak moc ☺. Zaujal mě Payoch :D

A co vaše blanenská mládež, co vím, tak jsi byl jejím vedoucím...

Naše mládež přerostla, takže jako taková u nás teďka není. Někteří odpadli:-(, jiní si našli službu ve sboru a někteří spolupracují na biblickém klubu pro děcka ve věku 14 až 20 let.

Jak často se Klub schází a jak takové setkání probíhá?

Klub se koná každou sobotu od 16:00. Součástí programu jsou chvály, hry, slovo,... Navíc se snažíme na klubu jednou měsíčně uspořádat párty, která je zaměřená na nevěřící děcka z ulice. Je zde zdarma občerstvení, hry a zazní krátké evangelizační slovo.

Co je jejich cílem?

Aby slyšeli zvěst o Pánu Ježíši a měli možnost přijmout Ho do svého srdce.

Jaké máte plány v Blansku do budoucna? Má vaše společenství nějaké konkrétní potřeby, za které se třeba můžeme modlit?

Chceme pokračovat v tom co děláme. Naše společenství má hromadu potřeb. Modlíme se za nové prostory ke scházení. Takže se můžete modlitebně připojit.

Chtěl bys něco vzkázat našim čtenářům?

Buďte rádi, že ten rozhovor nebyl delší:-)

-Tom-

Živé či neživé společenství?

Ve čtvrtek 17. listopadu na státní svátek se v modlitebně CB sešla taková zvláštní sorta lidí. Málo kdo by uhádl, co se tu koná, protože zde byli lidé mladí, staří, ženatí, svobodní... Zkrátka se tu sešlo vedení mládeže a pár dalších mládežníků, vedení dorostu a staršovstvo. Proč zrovna tyto „skupiny“? Protože Alča Krúpová zde vedla takový vyučování, kterému bych dal název: Je naše církev zdravá, nemocná nebo na smrtelném loži? (oficiální název neznám) Každá skupina si měla slovo „církev“ převést na svou oblast, a tak mládežníci přemýšleli o mládeži, vedení dorostu o dorostu a Staršovstvo o sboru.

Ke stolům s občerstvením jsme si posedali tak, aby každá výše zmiňovaná skupina seděla pohromadě. Alča vycházela z materiálů a ze znalostí, co získala na své škole v Rakousku. Celé to bylo vedené stylem: teorie-diskuze, teorie, diskuze. Vždy jsme se dověděli, jak by to mělo teoreticky vypadat, a pak jsme diskutovali, jak to vypadá u nás a co udělat pro to, aby to bylo lepší. Například jsme měli namalovat na papír jednu postavu, na kterou se jako skupina zaměříme a popsat ji. Tak my jsme namalovali kluka, věk odpovídající 8 – 9. třídě, protože si myslíme, že by nám omlazení „kádru“ pomohlo a povzbudilo. U nás vznikla zají-

Foto: Peťa Rosáková

mává diskuze, protože jsme zjistili, že naše mládež se skládá ve valné většině z gympláků a jim podobným, tak jestli se chceme zaměřit i na „učňáky“ nebo ne. Nakonec jsme dospěli k stejnému názoru, že lepší bude rozšiřovat už vybudovanou skupinu lidí. Vyučování bylo velice

zajímavé i přes to, že trvalo 5 hodin! Myslím, že nám to dost pomohlo, mohli jsme si uvědomit na čem je potřeba dále pracovat. Tak až si najednou všimnete, že naše mládež je zdravá jako ryba, tak běžte poděkovat Alči😊

-Luže-

Křestní shromáždění

V neděli 20. listopadu během dopoledního shromáždění byly v modlitebně CB Letovice pokřtěny ponořením Marie Kotoučková a Monika Tintěrová. Slovem posloužil a křest provedl administrátor sboru br. kaz. Jiří Lukl. Týž den se také Martina Sedliská a Marie Kotoučková staly plnoprávnými členy letovického sboru.

-Tom-

Pozvánka na divadlo

Všichni jste zváni na pátek 6.ledna do Kulturního domu v Letovicích, kde vystoupí s představením Mrazice divadelní spolek Totam, který působí při mládeži. Představení má, mino jiné, za cíl netradiční formou prezentovat veřejnosti různé aktivity naší mládeže. Přesný čas začátku produkce bude ještě upřesněn, nejspíše v 18.30 hod.

-Tom-

Bylo nám někdy líp... - časopis (nejen) mládeže CB Letovice. Vydává **TotAm**.

BNNL

Šéfredaktor: Tomáš T. (tomas.tin@seznam.cz)

Redakce: Lucie J. (ciwinka@centrum.cz)

Sazba a grafika: Ruda S. (rudolsychra@centrum.cz)

Výtvarná spolupráce: Luboš B. (l.bohatec@seznam.cz)

Jazyková korektura: neproběhla:-)

Cena: za „dobrovolný“ příspěvek do kasičky TotAmu

Příští redakční uzávěrka - není stanoveno

Nynější náklad je 50 ks.

www.cb.cz/letovice www.wembloud.net www.totam.wz.cz www.skupinka.wz.cz www.f-ko.wz.cz